

การศึกษา

มารยาทของชาวไทย ตอนที่ ๑

คำว่า “มารยาท” หมายถึง กิริยาจาที่ถือว่าสุภาพเรียบร้อย ถูกกาลเทศะ ซึ่งแม้ว่าในปัจจุบัน สิ่งที่เกี่ยวข้องว่าเป็นมารยาทดี ทั้งในการกระทำและการพูดจาของสังคมต่าง ๆ ทั่วโลกส่วนมากจะมีความคล้ายคลึงกัน ทั้งนี้เพราะมีการศึกษา การติดต่อสื่อสาร และการคบค้าสมาคมระหว่างชาติ ดังเช่น การกล่าวคำขอบคุณ คำขอโทษ แต่ก็ยังมีบางเรื่องที่คนชาติหนึ่งเห็นว่าเป็นมารยาทที่ดี แต่อีกชาติหนึ่งกลับเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ ฉะนั้น การศึกษาเรื่องมารยาทของคนชาติอื่นหรือสังคมอื่นจึงเป็นสิ่งที่ไม่ควรละเลย โดยเฉพาะเมื่อจะต้องติดต่อสัมพันธ์กับคนชาติอื่น ทั้งการพบปะพูดคุยกันโดยตรง และการติดต่อผ่านสื่อต่าง ๆ เพื่อสร้างความรู้สึที่ดีต่อกัน และไม่ก่อให้เกิดความรำคาญ รังเกียจ ขุ่นเคือง หรือแม้กระทั่งโกรธแค้น หากไปทำในสิ่งที่ชนในสังคมนั้นถือว่าเป็นการดูถูกดูหมิ่นอย่างร้ายแรง

คนไทยเมื่ออยู่ในบ้านไม่สวมรองเท้า ปัจจุบันอาจสวมรองเท้าแตะที่สงวนไว้สำหรับสวมในบ้านเท่านั้น ฉะนั้นก่อนเข้าบ้านผู้อื่นต้องถอดรองเท้าออกก่อน นอกจากนี้ คนไทยยังถือว่าการถอดรองเท้าเป็นการแสดงความเคารพต่อสถานที่ทางศาสนา เช่น โบสถ์ วิหาร ก่อนเข้าสถานที่ดังกล่าวจึงต้องถอดรองเท้าก่อน แต่ยังคง

สวมถุงเท้าได้ และไม่ต้องถอดรองเท้าเมื่อเดินในบริเวณวัด

คนไทยถือว่าศีรษะเป็นของสูง จึงไม่ควรจับหรือเอื้อมมือไปเหนือศีรษะผู้อื่น หากจำเป็น เช่น ต้องหยิบของในที่ที่อยู่เหนือศีรษะ ต้องกล่าวคำขอโทษและขออภัยทุกครั้งก่อน

ส่วนเท้า ถือเป็นของต่ำ จึงไม่ควรนั่งให้ปลายเท้าชี้ไปทางผู้อื่น โดยเฉพาะผู้ที่มีความอาวุโสสูงกว่า และการใช้เท้าชี้ เจีย เตะสิ่งของ ถือว่าเป็นการกระทำที่หยาบคาย นอกจากนี้ การเดินข้ามหรือเหยียดไกล ๆ คนที่นั่งหรือนอนอยู่ ถือว่าเป็นการกระทำที่หยาบคายหรือไม่มีมารยาท อีกทั้งการเดินข้ามสิ่งของก็เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำเช่นกัน โดยเฉพาะของที่ถือกันว่าเป็นของสูง เช่น เครื่องดนตรี หนังสือ ไม่ควรข้ามอย่างเด็ดขาด

กำลังทำยในการพูด คนไทยถือว่าการพูดที่สุภาพจะต้องมีคำลงท้าย ถ้าผู้พูดเป็นผู้หญิงจะลงท้ายว่า “ค่ะ” ส่วนผู้ชายลงท้ายว่า “ครับ” เช่น เมื่อพบกันจะพูดว่า สวัสดีค่ะ/ครับ เมื่อจะขอโทษ ก็ใช้ว่า ขอโทษค่ะ/ครับ

มารยาทของชาวไทยยังมีต่อคราวหน้า.

พิณแข คุณาเจริญ เขียว
ชลธิชา สุดมุข สรุปร